

tilmode ved hans tydelige Optagethed af Fritjof, der i hendes Øjne baade var en Nar og en Pjalt, en tragikomisk Falstaff, hvem den ødsle Natur i et mod Menneskene haansk Lune havde indblæst kunstnerisk Geni. Hun anerkendte hans store Evner og enestaaende Virtuositet; men hun vilde ikke lade Talentet gælde som Undskyldning for Personlighedens Brøst. Hun mente tværtimod, at sjeldne Evner forpligtede; og hun saae en Forhaanelse af den virkelige Storhed og en Nedværdigelse ogsaa af Kunsten i den Overbærenhed, hvormed man i Almindelighed talte om Fritjofs ringe Menneskeværd.

— — Ligesom den foregaaende Dag tog Per tidligt bort. Han følte sig træt, og Jakobe forsøgte derfor ikke at holde paa ham. Nanny havde hidtil ikke vist sig. Hun kunde endnu komme med det sidste Tog; men just derfor brød Per op forinden.

Det blev dog sen Aften, før han naaede ind til Byen. Over Halmtorvet laa der endnu en svag Dæmring; men i Gaderne var der mørkt. Ved den ene Side af Pladsen lyste en lang Række Kafevinduer i en af de nyopførte, forlorne Pragtbygninger. Ved den anden tegnede den gamle Voldmølle sig spøgelseagtigt mod den gustne Himmelrand. Set nede fra Torvet lignede den en stor, tyk Troldkone, der med oprakte Arme nedslyngede Forbandelser over den moderne By.

Per gik ikke lige hjem. Saa træt han var, gav han efter for en Indskydelse, der ligesom havde ligget paa Lur under alle hans skiftende Tanker og Stemninger denne Dag og ventet paa dette Øjeblik for at overrumple ham. Langsomt — halvt modstræbende — gik han ud ad Vesterbro, der